

Bài Mười

Đa-vít, Mê-phi-bô-sét và lòng nhân từ của Đức Chúa Trời

Đọc Kinh văn: 2 Sa. 9:1-13; La. 2:4; Êph. 2:7; 4:32; Tít 3:4-5; Côl. 3:12

I. 2 Sa-mu-ên 9:1-13 ghi lại việc Đa-vít bày tỏ lòng nhân từ đối với Mê-phi-bô-sét, con trai của Giô-na-than:

- A. Vì có Giô-na-than, Đa-vít cảm thấy phải bày tỏ lòng nhân từ đối với bất kì hậu tự nào còn lại của nhà Sau-lơ, và ông hỏi tôi tớ nhà Sau-lơ rằng: “Có còn ai thuộc về nhà Sau-lơ không để ta bày tỏ sự nhân từ của Đức Chúa Trời cho người ấy?”—c. 3a.
- B. Người tôi tớ nói với Đa-vít rằng vẫn còn một con trai của Giô-na-than, là Mê-phi-bô-sét, người bị tật hai chân—c. 3b.
- C. Đa-vít nói với Mê-phi-bô-sét rằng ông sẽ bày tỏ lòng nhân từ đối với Mê-phi-bô-sét vì có Giô-na-than, cha ông, và hứa với Mê-phi-bô-sét rằng sẽ trả lại cho ông tất cả đất đai của tổ phụ ông và ông sẽ ăn tại bàn của vua luôn luôn—cc. 7, 13.
- D. Vua Đa-vít bảo toàn mạng sống của ông, trả lại tất cả cơ nghiệp cho ông, và mời ông dự tiệc cùng bàn với mình—cc. 7, 9.
- E. Đa-vít ban cho Mê-phi-bô-sét tất cả những gì thuộc về Sau-lơ và cả nhà người; Mê-phi-bô-sét ăn tại bàn vua luôn, và “người bị què hai chân”—cc. 9, 13.

II. Mê-phi-bô-sét không có tư cách gì để được nhận ân điển nhưng ông vẫn nhận được; điều này cũng đúng khi nói về chúng ta và Đức Chúa Trời:

- A. Mê-phi-bô-sét không có địa vị gì trước mặt Đa-vít—cc. 1-6:
 - 1. Ông nhận được sự nhân từ không phải do ông mà do một người khác—c. 7.
 - 2. Điều này đúng đối với tội nhân trước mặt Đức Chúa Trời—La. 2:4.
- B. *Lô-đê-ba*, nơi Mê-phi-bô-sét sống, là một từ Hê-bơ-rơ có nghĩa là “nơi không có cỏ, không có đồng cỏ”; thế giới ngày nay là “Lô-đê-ba”—2 Sa. 9:4:
 - 1. Mê-phi-bô-sét, người chạy trốn Đa-vít, đang sống ở nơi không có cỏ, không có bất cứ sự cung ứng sự sống nào—c. 4.
 - 2. Tội nhân cách xa Đức Chúa Trời cũng đang sống tại nơi không có cỏ.
- C. Mê-phi-bô-sét không tìm kiếm Đa-vít, nhưng Đa-vít đã sai người đến đón Mê-phi-bô-sét—cc. 4-5.
- D. Khi Đa-vít nói “Mê-phi-bô-sét” thì trong lòng ông có cảm xúc trắc ẩn, và trong lời nói ông mang giọng điệu vui thỏa—cc. 6-7:
 - 1. Ẩn dưới lời nói này là một lòng biểu lộ lòng của Đức Chúa Trời—1 Sa. 16:7.
 - 2. Lòng Đa-vít đầy sự nhân từ và trắc ẩn—20:14-15.

III. Nói về thuộc linh, tất cả chúng ta giống như Mê-phi-bô-sét, cháu nội của vua Sau-lơ (2 Sa. 4:4), bị tật hai chân:

- A. Dù Mê-phi-bô-sét thường xuyên ăn chung với vua nhưng hai chân ông vẫn bị què—9:7.
- B. Sau khi Mê-phi-bô-sét nhận ân điển từ Đa-vít, ông chỉ nhìn vào sự phong phú trên bàn của Đa-vít, ông không nhìn vào hai chân bị tật của mình ở dưới bàn.
- C. Giống như Mê-phi-bô-sét, chúng ta có thể ăn tại bàn của Vua dù vẫn đang bị tật—c. 13:

1. Hai chân chúng ta bị què, nhưng chúng ở dưới bàn.
2. Sau khi được cứu, chúng ta nên quên đi “hai chân bị tật” của mình và ngồi tại bàn của Vua, tức Jesus Christ, để vui hưởng Ngài—c. 7; La. 14:17; Nê. 8:10:
 - a. Hễ khi nào nhìn vào chính mình, chúng ta sẽ phát hiện ra mình bị què, và sẽ thất vọng—đc. Nhã. 2:8—3:5.
 - b. Chúng ta chỉ nên nhìn vào sự phong phú trên bàn Chúa và vui hưởng những điều đó—Êph. 3:8.
3. Những gì Đức Chúa Trời dọn ra cho chúng ta thật tuyệt vời, phong phú và ngọt ngào; chúng ta chỉ cần ăn—Gi. 6:50-51, 53-57; Mat. 8:11; 22:2; Khải. 19:9.
- D. Chúng ta cần xoay khỏi tình trạng nhìn vào chính mình và xoay khỏi mọi sự mà hướng về Chúa—Hê. 12:2; 2:9.
- E. Khi chỉ nhìn vào sự phong phú và ân điển mà Đức Chúa Trời bày trước mặt chúng ta, chúng ta sẽ tràn đầy bình an, và lòng chúng ta sẽ được thỏa mãn—Mat. 5:6; 14:20.

IV. Lòng nhân từ mà Đa-vít dành cho Mê-phi-bô-sét tượng trưng cho lòng nhân từ của Đức Chúa Trời—2 Sa. 9:3; La. 2:4; Êph. 2:7; Tít 3:4-5:

- A. Lòng nhân từ là sự tốt lành nhân hậu, xuất phát từ lòng thương xót và tình yêu của Đức Chúa Trời—Êph. 2:4, 7.
- B. Chính lòng nhân từ và tình yêu của Đấng cứu rỗi chúng ta, là Đức Chúa Trời, đã cứu chúng ta và làm cho chúng ta khác với người khác—Tít 3:4:
 1. Ân điển của Đức Chúa Trời đem sự cứu rỗi đến cho con người; chúng ta đã được cứu bởi ân điển của Chúa—2:11; 3:7.
 2. Tít 3:5 nói rằng theo sự thương xót của Ngài, Đức Chúa Trời đã cứu chúng ta:
 - a. Sự thương xót của Đức Chúa Trời vượt xa hơn ân điển của Ngài—La. 9:15-16, 18, 23; Hê. 4:16.
 - b. Tình trạng đáng thương của chúng ta đã tạo nên một khoảng cách lớn giữa chúng ta và ân điển của Đức Chúa Trời.
 - c. Chính sự thương xót của Đức Chúa Trời đã lấp khoảng cách này và đem sự cứu rỗi bởi ân điển của Ngài đến với chúng ta—La. 2:4; 9:23.
 3. Trong Tít 3:4 và 5, Phao-lô không nói về ân điển, nhưng nói về lòng nhân từ, tình yêu và sự thương xót:
 - a. Tình yêu là nguồn của ân điển; trong sách 1 Giăng, chúng ta chạm đến tình yêu của Đức Chúa Trời Cha là nguồn của ân điển—3:1; 4:9-10.
 - b. Trong lòng của Đức Chúa Trời Cha có tình yêu; khi tình yêu này được biểu lộ qua Con thì trở thành ân điển—Gi. 1:14, 16-17.
 - c. Lòng nhân từ là thuộc tính của Đức Chúa Trời trong việc ban ân điển cho chúng ta—Êph. 2:7.
 - d. Khi có sự thương xót, tình yêu và lòng nhân từ, tự động chúng ta có ân điển—Tít 3:4-5, 7.
 - e. Đức Chúa Trời và Cha của chúng ta đã bày tỏ tình yêu, sự thương xót và lòng nhân từ cho chúng ta; chính nhờ điều này, Ngài cứu chúng ta—vv. 4-5.

- C. Trong các thời đại sắp đến—thời đại thiên hi niên và tương lai đời đời—Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ “sự phong phú vượt trời của ân điển Ngài trong sự nhân từ đối với chúng ta trong Christ Jesus”—Êph. 2:7:
1. Chính trong sự nhân từ của Đức Chúa Trời mà ân điển của Đức Chúa Trời được ban cho chúng ta—c. 8.
 2. Sự phong phú của ân điển Đức Chúa Trời trong lòng nhân từ của Ngài vượt quá mọi giới hạn—c. 7:
 - a. Đây là sự phong phú của chính Đức Chúa Trời để chúng ta vui hưởng—3:8.
 - b. Sự phong phú của ân điển Đức Chúa Trời trong lòng nhân từ sẽ được bày tỏ công khai cho đến đời đời—2:7.
- D. Một điều về trái của Linh là lòng nhân từ—Ga. 5:22:
1. Vì đã mặc lấy người mới (Côl. 3:10), là những người được chọn của Đức Chúa Trời, thánh biệt và yêu dấu, chúng ta cần mặc lấy lòng dạ trác ẩn và nhân từ (c. 12).
 2. Sứ đồ Phao-lô là chấp sự của Đức Chúa Trời trong sự nhân từ, và ông truyền bảo chúng ta phải cứ ở trong sự nhân từ của Đức Chúa Trời—2 Cô. 6:4, 6; La. 11:22.
 3. Tình yêu thì nhân từ (1 Cô. 13:4), và chúng ta cần nhân từ với nhau, từ tâm, tha thứ cho nhau như chính Đức Chúa Trời trong Christ cũng đã tha thứ cho chúng ta (Êph. 4:32).